

quadrats, totalment edificable, que permetia disposar de tres plantes per a les diferents especialitats. Per tirar endavant el projecte calia una aportació econòmica de tots els socis i d'aquelles persones que s'hi volguessin adherir, cosa que no s'aconseguí. Per tant s'hagué de renunciar a aquests i a altres projectes posteriors. Les activitats esportives continuaren en el local de lloguer, encara que es podia comptar, també, amb el tercer pis del Dispensari Municipal.

Aquesta situació despertava més la necessitat de disposar d'un edifici propi i el desig de posseir-lo era el tònic general dels associats, els quals el veieren viable gràcies a l'aparició d'una benefactora, la senyora Mercè Ribas, vídua del dermatòleg Xavier Vilanova, que tot i no essent escalenca s'interessà pel jovent de la nostra vila i prometé fer donació d'un milió i mig de pessetes perquè els joves, principalment, tinguessin un recer cultural, esportiu, ... on trobar-s'hi en els moments d'esplai. L'Ajuntament s'interessà molt per fer l'adquisició.

Es mirà un xalet, construït per a vivenda familiar, voltat de terreny enjardinat, situat al carrer Garbí, nº 6, a l'Escala, propietat d'un senyor estranger, de cognom Tresarrieu ("Molt seriós" equival a "Tres serieux"); però que, segons m'han dit, no feia gaire honor al cognom perquè de seriós no n'era gaire ja que cada dos per tres es desdia del tracte convingut.

Diada de l'Aplec de Sant Martí d'Empúries.